

skupaj
30
let

Oklonfoseni

glasilo Doma Petra Uzarja Tržič št. 3

Junij 2010

"In srce človeško se razširi v objem, ki sega od enega konca sveta do drugega ter vsemu, kar je kadar koli bilo, je in bo, radostno reče: Hvala!"

POKLON JESENI

Glasilo Doma Petra Uzarja Tržič

Direktorica: mag. Renata Prosen

Uredniški odbor:

Tanja Ahačič, prostovoljka in odgovorna urednica

Marjeta Šumič, dipl. delovna terapevtka

Mojca Bohinjec Papler, animatorica

Jaka Kepic, stanovalec

Fotografije: Marjeta Šumič

ISSN: 1855 - 685X

Spoštovani!

Bilo je pred tridesetimi leti, ko je dom 7. aprila 1980 odprl svoja vrata in sprejel prve stanovalce. Kapaciteta doma je bila takrat 150 ležišč, delo s stanovalci pa je opravljalo 52 zaposlenih. Danes kapaciteta doma znaša 176 stanovalcev, vendar kljub dozidavi in preureditvi prostorov ne moremo vsem ustreči po takojšnji namestitvi.

Zasluge za vse doseženo gredo v prvi vrsti zaposlenim doma in direktorjem, ki so z vztrajnostjo in prizadevnostjo pripomogli k uresničitvi zastavljenih ciljev: Ana Marija Hafner (1980-1987), Danica Mešič (1987-1997), Rudi Kolman (1998-2001) in Zvonka Hočevar Šajatovič (2001-2009).

ln bilo je 1. aprila 2009, ko sem kot peta direktorica prevzela vodenje Doma Petra Uzarja. Leto je mimogrede naokrog in prav je, da pogledamo, kaj smo storili in dosegli v tem letu.

Želja po čim boljšem in lažjem delu zaposlenih in dobrem počutju stanovalcev nas je gnala, da smo obnovili glavno jedilnico in talne obloge v sobah stanovalcev polnegovalnega oddelka. Poleg tega smo samo z različnimi manjšimi gradbenimi posegi in nakupom osnovnih sredstev znotraj in zunaj doma poskrbeli za boljše počutje stanovalcev in zaposlenih. V teh dneh zaključujemo 1. fazo popolne obnove vzhodnega dela pritličja, kjer je polnegovalni oddelek in s katero bomo pridobili dodatnih šest mest za stanovalce. Pripravljen imamo tudi že načrt za 2. fazo obnove pritličja. Imamo še veliko želja, da bi našim stanovalcem izboljšali življenje in jim omogočili kvalitetno in udobno bivanje v domu. Želimo si urediti podstrešje doma, kjer bi pridobili prostor za delovno terapijo in šest garsonjer za stanovalce, a se zavedamo, da je to velik zalogaj oz. investicija, ki je sami, brez pomoči lastnika - države ne bomo zmogli.

V preteklem letu smo uresničili večino zastavljenih ciljev. Ne glede na razmere, ki v državi in svetu niso najbolj ugodne, se to ni odražalo, vsaj upam, v domskem življenju. Pokazali smo, da znamo in hočemo, da si želimo vedno lepši dom, v katerem bo veliko veselja in lepih trenutkov. Te želje po boljšem in lepšem dokazujemo že trideset let, toliko, kolikor je stara naša hiša. Prepričana sem, da se bomo še naprej dokazovali v dobri luči.

Uspehi pa niso prišli sami od sebe. Brez spodbude ožjega in širšega okolja ne bi zmogli. Imamo srečo, da delujemo v okolju, ki je vedno znalo prisluhniti potrebam doma in starejšim ljudem. Če človek dela z veseljem in srčnostjo, zagotovo pridejo tudi rezultati. Skupaj s sodelavci se vsak dan resnično trudimo, da naredimo kar največ za naše stanovalce. In ko vidim nasmeh ter ganjenost na njihovih obrazih, čutim in vem, da smo na pravi poti. Lepo je soustvarjati nadaljevanje zgodbe o uspehu, ki se je začela skoraj trideset let pred mojim prihodom.

Ob koncu gre zahvala vsem, ki ste kakorkoli prispevali k razvoju in ureditvi doma, prav posebna zahvala pa gre zaposlenim, ki s svojo srčnostjo in nesebičnim delom dajejo domu poseben pečat.

mag. Renata PROSEN
direktorica

Domu Petra Uzarja ob tridesetletnici

Kot župan Občine Trzič vsem varovancem, osebju in vodstvu doma čestitam ob visokem jubileju. V vseh teh letih ste pokazali veliko srčnosti in energije, še posebej pomembno pa se mi zdi, da so oskrbovanci vključeni v družabno življenje tako Bistrice kot celotne občine. Lepo se mi zdi, ko vidim, koliko tržiških društev, umetnikov in kulturnikov sodeluje pri ustvarjanju domskega vsakdana in kako številni prostovoljci pomagajo pri pripravi različnih programov za zabavo, sprostitve, izobraževanje in preživljanje prostega časa oskrbovancev.

Dom obiščem velikokrat, že tradicionalno pa skupaj z Vaško godbo ob 8. februarju pripravimo prireditev v počastitev kulturnega praznika. Všeč mi je toplina, ki veje iz pristnih odnosov – vsako leto tako skupaj zaplešemo in se poveselimo, stanovalka Angela vedno zaigra tudi na harmoniko.

Kot župan sem vesel, da z vodstvom doma zgledno sodelujemo in da se lahko pohvalimo z nekaterimi pomembnimi dosežki. V tem mandatu smo odprli dnevne prostore za varstvo dementnih. Na prošnje številnih varovancev in tudi ostalih prebivalcev Bistrice smo asfaltirali klančnino mostu čez Blajšnico in uredili dvignjen prehod za pešce s pločnikom na Kovorski cesti. Tako smo številnim na invalidskih vozičkih omogočili normalen prehod proti Bistrici in jim zaradi hitrostne ovire omogočili varno prečkanje ceste. V sklopu investicije v izboljšavo cestne in komunalne infrastrukture v Bistrici smo dom priključili na kanalizacijo.

Kot poslanec si bom še naprej prizadeval, da bo institucionalno varstvo starejših še naprej dobro urejeno in da bodo cene ostale dostopne tudi ekonomsko šibkim. Na ravni občine pa moramo razmisliti tudi o širitvi kapacitet doma z ureditvijo mansarde in o njegovi posodobitvi ter adaptaciji.

Jesen življenja je lepa in bogata, še zlasti če je preživljaš v tako pestri in razgibani sredini kot jo najdemo v Domu Petra Uzarja. Uspešno delo še naprej!

mag. Borut Sajovic
župan Občine Trzič in poslanec DZ RS

TAKO SMO ZAČELI

Nuša HAFNER

Ob vsakem jubileju se človek začudi, da leta tako hitro minevajo. Kar neverjetno je, da letos mineva že 30 let od takrat, ko smo v dom sprejeli prve oskrbovance. Za mene to pomeni še leto več, saj sem prišla že leto poprej. Takrat je bilo v Ročevnici eno samo gradbišče.

Do tistega avgusta leta 1979 sem učila najmlajše učence takrat osemletke heroja Bračiča. Potem pa sem odšla novim izzivom nasproti v popolnoma drugo dejavnost, saj se je bilo potrebno spopasti z gradnjo in opremljanjem tako velikega objekta kot je dom. Gradnjo je vodil občinski gradbeno odbor, ki je sprejemal vse odločitve v zvezi s financiranjem in potrjevanjem potrebnih del in opreme.

Prvo pisarno sem dobila kar v občinski stavbi. Vso zbrano dokumentacijo je bilo potrebno urediti in se lotiti dela. To je bil uradni prostor, kjer so se začeli tudi prvi razgovori o zaposlovanju. Najprej je bil na vrsti hišnik. Nekdo je moral poskrbeti za stavbo in se še v gradnji spoznavati z inštalacijami in rešitvami v tako velikem objektu.

Tako se mi je kot drugi zaposleni v domu že decembra pridružil hišnik Janez Dornik. Takrat sem se tudi jaz preselila v dom in prav zabavno je bilo, saj je to pomenilo, da bo delo zelo »terensko«. V domu takrat ni bilo nobenega stola, ne mize, ne omare. Z gradbinci sem spoznavala popolnoma novo delo. Stavba je bila že pripravljena za opremljanje in začela so se obširna mizarska dela po sobah. Precej preglavic nam je delala

tudi kuhinja, saj je bila izbira talne obloge zelo problematična. Zaradi čiščenja so položili keramične ploščice, ki pa so zelo drsele. Zato je bilo kar nekaj zadreg s sanitarnim inšpektorjem, ki je zahteval zamenjavo ploščic. Vendar pa takrat ni bilo na razpolago toliko materiala kot danes, zato so ploščice kar ostale. Ob vsem tem pa je nastajalo tudi kar nekaj administrativnega dela, od mene pa se je pričakovalo, da bom izračunala tudi ceno oskrbnega dne, ki jo bo potrdil občinski izvršni svet in bo prepričala, da je prava. V pomoč sem dobila Ivanka Kurnik, ki je bila zaposlena v Peku, popoldne ali zvečer pa mi je razlagala

vso za mene umetnost finančnega dela. Ker pa se je začelo nabirati tudi precej administrativnega dela, je na pomoč najprej priskočila Mira Koželj.

Že ob novem letu smo naredili uradno otvoritev doma in obiskovalcem dali na ogled pritličje. Držali smo se letnice otvoritve zato, ker je bila to referendumski obljuba, da bo dom zgrajen v letu 1979. Dom je bil res zgrajen, potrebno pa je bilo še ogromno dela, saj se je ta dejavnost v Trziču šele uvajala in vse tisto, kar je bilo tej dejavnosti prej podobno, je že davno minilo in vsi domskega varstva potrebni občani so bili nastanjeni v drugih domovih.

Februarja 1980 pa je prišla na delo večja skupina zaposlenih, saj smo morali pripraviti vse potrebno za sprejem oskrbovancev. Vsi so se lotili pripravljanih del in v začetku so bila vsa dela kar kolektivna. Stavba je zahtevala veliko čiščenja, pripravo perila, poseben problem pa je bila kuhinja s svojimi posebnimi zahtevami in predpisi.

Tako smo 7. aprila sprejeli prve stanovalce v dom in začelo se je pravo življenje velikega objekta, ki traja že 30 let. Ta del zgodovine doma pa je že druga zgodba.

V tem času je dom doživel velik napredek, dogradil se je, narejene so bile marsikateri izboljšave in na vsakem koraku se vidi, da je lepo vzdrževan. Vse te spremembe nastajajo praktično pred mojimi očmi in budno jih spremljam, ko vsak dan hodim mimo njega.

NAJTI PRAVO MERO

Moj pogled na vodenje Doma Petra Uzarja

Danijela MEŠIČ

Povabilo, da prevzamem vodenje Doma Petra Uzarja, sem iz občutka strahu pa tudi komodnosti – kaj pa mi je to treba – v sebi najprej zavrnila. Potem pa sem razmišljala: od komodnosti in posledične monotonosti na istem delu je človek počasi utrujen in nezadovoljen, od pogostih problemov in konfliktov pa tudi; toda si vsaj zadovoljen, kadar ti kaj uspe. Potrebni je bilo še nekaj spodbudnih prigovarjanj, kako mi bodo v pomoč izkušnje dolgoletnega dela na področju socialnega skrbstva, in odločitev je bila tu.

Začetek ni bil nič kaj vzpodbuden. Stanovalci mrkih obrazov, delavci skregani, v hiši so se še osmo leto po vselitvi reševali težko rešljivi arhitekturno-gradbeni problemi. To je bil moj prvi vtis, toda za nič na svetu ne bi tedaj priznala, da mi je bilo žal odločitve. Delo tudi ni dovoljevalo, da bi dlje o tem razmišljala.

Občani so bili tedaj na dom zelo ponosni. Bil je nov, topel, v lepem okolju in predvsem v precejšnji meri zgrajen iz samoprispjevka občanov, zato je bil še bolj naš. Toda le dokler se

ni bilo treba preseliti vanj. Obremenjena z omenjenimi problemi sem nanj gledala nekoliko drugače; primerjanje z drugimi domovi, kjer je bila tudi dejavnost že bolj utečena, pa je sprožala še kup izzivov in želja. V veliko pomoč mi je bilo tedaj dobro sodelovanje direktorjev domov. Dejavnost je bila od države manj dirigirana kot danes, kar je dopuščalo več samoiniciativnosti, iznajdljivosti in prizadevnosti. Radi smo si pokazali rezultate, malo manj pa sredstva, s katerimi smo prišli do teh, toda kanček zavisti ob tujih uspehih je bil prav vzpodbuden za našo še večjo zagnanost.

Prizadevnost in iznajdljivost pri dohitevanju drugih domov pa nam je bila tudi močno potrebna. Mlada dejavnost se je zelo dolgo spopadala z začetnimi kadrovskimi in finančnimi težavami. Danes bi si težko predstavljali delo v kuhinji s samo enim delavcem s poklicno izobrazbo (vsi drugi so bili nekvalificirani). Podobno je bilo tudi v drugih enotah. Tedaj delavcev enostavno ni bilo na trgu delovne sile, niti strokovnih niti nestrokovnih. Težko je bilo zagotoviti delo in strokovnost na

več delovnih izmenah. Tudi tehnična opremljenost je bila slaba. Še težji pogoj v našem primeru je pomenila nizka kapaciteta (v primerjavi drugimi domovi), ki je posledično pomenila manj denarja, manj kadrov, manj investicij. Zato smo strmeli k povečanju kapacitet, kar nam je celo uspelo, vendar žal delno tudi na račun stanovanjskega standarda stanovalcev.

Z leti so se razmere zelo izboljšale. Sadove je obrodilo tudi skupno in usklajeno nastopanje domov proti zunanjim institucijam. Prisluhnila nam je država, prisluhnila zdravstvena zavarovalnica. Iz leta v leto so se kadrovske normativi povečevali in z njimi tudi sredstva. Seveda smo vedno jamrali in z dogovori nikoli nismo bili zadovoljni, toda do konca mojega obdobja se je število delavcev podvojilo. Izboljšala pa se je tudi strokovnost. Skoraj na vsakem nivoju zahtevnosti opravil se je zahtevana izobrazba povečala za eno stopnjo. Delavci so pospešeno pridobivali znanja tudi preko seminarjev, predavanj in drugih oblik, ki so bila organizirana znotraj ali zunaj ustanove.

Veliko pozornosti smo posvečali tudi medsebojnemu odnosu, saj je pri tovrstni dejavnosti nešteto razlogov za notranje napetosti in neželene reakcije. Upoštevati je treba, da turbulentni časi na prehodu iz socializma v kapitalizem niso zaobšli nobenega kolektiva. Tudi gospodarska situacija v osemdesetih letih in vojna so povzročali določene napetosti in nemir. Tu sem se včasih počutila zelo nemočno. Če sem znala prepoznati problem, sem imela več težav pri reševanju le-tega. Zavzeti pravo mero, da se ne bomo preveč ukvarjali sami s seboj, po drugi strani pa, da bomo razbremenjeni lastnih problemov stopali v kontakt s stanovalci, katerim je bila naša dejavnost namenjena, mi je bila prava umetnost. Danes vem, da sem z vztrajanjem pri lastnih idealih tudi sebi povzročala frustracije ob soočanju z realnostjo. Moja pričakovanja, da bodo kar vsi delavci vedno delovali zavestno in odgovorno so bila le previsoka.

V 90-ih letih se je precej izboljšala tudi tehnična opremljenost. Posebno po odprtju meje, mlade države Slovenije, ko smo si lahko privoščili kvalitetnejše naprave in opremo. Velik napredek pri negi so pomenili materiali za enkratno uporabo (predvsem plenice). Vse to je prispevalo k boljšim storitvam in boljšemu počutju stanovalcev in olajšanju dela delavcem.

Stavba sama navzven izgleda zelo prijetna. Dejansko pa je zaradi cenene izvedbe in nefunkcionalnosti ter prilagajanja spremenjenim potrebam, rabila ogromno vzdrževanja in investicij. Včasih sem si želela, da bi vsaj eno leto minilo brez uprizarjanja gradbišča sredi hiše. Zanimivo, da to ni pretirano motilo stanovalcev. Mnogi so se ob tem celo zabavali, kot da jim je prihajanje tujih delavcev popestrilo bivanje. Ali jim ga na drug način nismo znali popestriti?

O pač, temu smo posvečali veliko skrb. Namreč, tudi zelo dobra osnovna nega in oskrba stanovalce potiska v položaj objekta. Subjekt ostaja, če ohranja svojo aktivnost in sodelovanje kljub zmanjšanim fizičnim sposobnostim. Ta višja kvaliteta življenja

je bil moj cilj od vsega začetka. Toda nič ni šlo gladko in enostavno. Srečevala sem se z nešteti pomisleki in predsodki. Stanovalci ne bi nič delali, ker so že celo življenje delali, delavcem pa bi izvajanje raznih aktivnosti pomenilo le oviro pri izvajanju njihovih nalog. Otopeli obraz stanovalcev, ki so posedali po hodnikih in dnevnih prostorih, so očitno motili samo mene. Znatno premik je bil storjen z zaposlitvijo strokovnih delavcev, ki so začeli načrtno uvajati aktivnosti za ohranjanje fizičnih in psihičnih sposobnosti stanovalcev, organizirati družabno življenje, kasneje pa so se vse več povezovali navzven in začeli vključevati zunanje sodelavce in institucije. S tem se je dom začel pospešeno odpirati navzven. Rada sem poudarjala vizijo, da bi dom postal center celotne skrbi za starejše v okolju, za katerega je ustanovljen. Toda že tedaj so se rezultati teh »obrobni« dejavnosti odražali na kvaliteti življenja v domu. Z zadovoljstvom sem včasih opazovala živahno gibanje. Stanovalci so vedno nekam »hiteli«, v vsakem kotu se je kaj dogajalo.

Žal zadovoljstva nad uspehi nisem znala vedno deliti z drugimi. Pogosto so me delavci morali spomniti na to. Vsekakor bi bila pohvala boljše motivacija za delo od nešteti drugih potez. Toda kdo bi znal ob vsakem trenutku za vsakogar najti pravo mero. Vem pa, da sem v trenutkih ko je bila »morala povsem na dnu« znala reči: Glejte, saj smo kar nekaj ustvarili, le treba se je ozreti nazaj.

Tako na to obdobje gledam danes. S časovne distance se nekatere stvari vidijo drugače, bolj jasno, morda tudi zato, ker moteče stvari sčasoma zbledijo.

Prezem vodenja Doma Petra Uzarja mi je bilo v posebne veselje in svojevrsten izziv, predvsem pa velika obveznost do vseh tistih, ki so me povabili k sodelovanju, in do sveta zavoda, ki mi je zaupal to odgovorno nalogo. Neomajno zaupanje sodelavcev, sveta doma kot tudi župana so pripomogli, da začetni kadrovski zapleti niso vplivali na uspešno delo in doseganje dobrih rezultatov. V posebno zadoščenje pa mi je bilo izkazano zadovoljstvo stanovalcev kot tudi njihovih svojcev – da so me imeli radi, je bil največji dokaz prisrčno slovo in solze v očeh stanovalcev ob koncu, ko sem se od njih poslovljala, ker sem s 1.4.2009 prevzela vodenje Doma upokojencev Kranj.

Skozi vse obdobje smo z odlično ekipo sodelavcev veliko naredili tako na področju investicij kot na področju strokovnega dela, vse z enim samim **CILJEM: da bi bila stanovalcem Doma Petra Uzarja jesen življenja čim lepša.**

V ta namen smo se nenehno trudili z novimi in novimi investicijami in uspeli z lastnimi sredstvi že v letu 2002 povsem prenoviti ambulanto, izdelati novo čitalnico in novo kapelo za stanovalce, ki jo je blagoslovih takratni ljubljanski metropolit msr. Franc Rode in nam ob tej priložnosti izkazal še posebno čast z najvišjim cerkvenim priznanjem. V letu 2003 smo nadaljevali s popolno prenovo in podaljšanjem dvigala, prenovili smo kopalnice na negovalnih oddelkih in jih opremili z dviznimi kadmi, v letu 2004 poskrbeli, da so bila na vsa okna montirane »krpan« žaluzije, da stanovalcem v poletnih mesecih ni bilo prevroče, uredili prezračevanje, zamenjali peč v kurilnici. V letu 2005 smo pripravili načrte za nadaljnje delo, projekte smo prevedli v elektronsko obliko, izdelali DIIP, nadaljevali z adaptacijo kopalnic in sanitarij, tudi WC za invalide, uredili senzorska vrata v jedilnici in fizioterapiji, nato pa v nadaljnjih letih izdelali projekte in pridobili

gradbeno dovoljenje za prizidek in adaptacijo varovanega oddelka in mansarde. Projekt zajema vse planirane prenove, rekonstrukcije in dograditve za dolgoročno obdobje. Vključuje zamenjavo stavbnega pohištva, adaptacijo sob in skupnih prostorov, kjer so zlasti tla in oprema povsem dotrajani, izdelavo mansardnih garsonjer in delovne terapije. Do leta 2008 smo uspešno zaključili gradnjo prizidka, s katerim smo pridobili nove prostore obstoječega varovanega oddelka, s čemer smo pridobili prostor tudi za uvedbo nove dejavnosti: uvedbo dnevnega varstva. Povečali in prenovili smo dnevni prostor in jedilnico negovalnega oddelka in izdelali teraso na stanovanjskem delu. Adaptirali smo jedilnico. Po vsej hiši so se izvajala tudi redna vzdrževalna dela, s katerimi smo dom vzdrževali v solidni »kondiciji«.

Vsako leto smo nabavili od 10 do 20 postelj z električnim upravljanjem in tako pripomogli k boljšemu počutju stanovalcev in lažjemu delu delavcev. Z nabavo električnih dvigalk (Bolero) smo olajšali dvigovanje stanovalcev, nabava postelje za magnetno terapijo in motomed leto pa sta bili na področju fizioterapije velika pridobitev k še boljšim rezultatom fizioterapije. Z nakupom novega avtomobila smo omogočili lažji in varnejši prevoz stanovalcev k zdravniku, saj nam je zdravstvena zavarovalnica močno omejila prevoze z reševalnim vozilom. S prenovo anten po celi hiši pa smo stanovalcem omogočili kvalitetnejše spremljanje TV programov. Ker pa je dobra hrana tista osnovna stvar, ki tudi starejšemu človeku veliko pomeni, smo vsa leta investirali v nove kuhinjske stroje, pripomočke, prekucne ponve, konvektomate in pomivalne tračne stroje, da so delavci v kuhinji imeli vse možnosti za pripravo okusne hrane. Tako smo kuhinjo od leta 2002 do 2009 glede strojev skoraj v celoti prenovili.

Velik poudarek smo dajali **novostim na področju zdravstvene nege in oskrbe**, zato smo celotni kader redno strokovno izobraževali, z velikim poudarkom na področju demence. Izvajali smo redna interna izobraževanja iz naslednjih področij: reanimacije, aspiracija po sterilnem postopku, aplikacija kisika, nastavitve i.v. kanala,.. Začeli smo z dokumentiranjem negovalnih intervencij po zdravnikovem naročilu, s čemer smo lahko temeljiteje spremljali naročene intervencije in zadovoljili zahtevam ZZS, intenzivno smo začeli sodelovati z Društvom diabetikov Tržič; za lažje obvladovanje kroničnih obolenj je potekal mesečni nadzor nad aspiratorji in menjavo filtrov, ambulanta za slušne aparate, mesečna ambulanta za edukacijo aplikacije aerosolov in ambulanta za nego diabetično noge; v okviru »Ure za zdravje« so potekala mesečna srečanja z meritvami krvnega tlaka, meritvami krvnega sladkorja in tehtanjem, uvedba individualnega načrta za posameznega stanovalca, na področju oskrbe kronične rane smo sledili smernicam, ki jih je zavzel DORS, s čemer smo dosegli maksimalno preprečevanje nastanka ran. S pomočjo podjetja Hartman smo izpeljali Hillmas študijo z namenom varčevanja pri inkontinenčnih pripomočkih. Leta 2005 je postala aktualna še ptičja gripa, ki je terjala predvsem veliko preventivnih ukrepov. Na področju demence je bil poudarek na celostni obravnavi posameznega stanovalca, pripravljen je bil dnevni program aktivnosti

z demenntnimi, ustanovljene so bile skupine za delo s svojci demenntnih stanovalcev.

Kronično omejevanje sredstev s strani zdravstvene zavarovalnice kot tudi omejevanje cen s strani ustanovitelja nas je sililo k še boljši organizaciji dela, racionalnejšemu poslovanju, predvsem pa k iskanju novih virov financiranja. Tako smo se redno prijavljali na razpise za subvencioniranje zaposlitev pri izvajanju pomoči na domu, osebne asistence in oskrbovanja invalidov ter razpise za javna dela. V letu 2006 smo pričeli z rednim (za dom brezplačnim) izvajanjem družbeno koristnega dela. Na ta način in s subvencioniranjem smo lahko zaposlovali dodatne delavce in tako bistveno pripomogli h kvalitetnemu izvajanju vsakodnevnih opravil kot tudi izvajanju številnih dodatnih aktivnosti.

Na področju organizacije dela in plačil smo morali včasih narediti tudi ukrepe, ki so nas privedli v likvidnostne težave, ker je država sprejemala ukrepe, brez da bi domovom pomagala jih izvesti: uskladitev plačevanja oskrbnin z ZDDV - plačilo za nazaj. Potrebna so bila dodatna likvidnostna sredstva za cel mesec, saj smo s strani stanovalcev dobili za en mesec manj plačil, s čemer smo se jim seveda prikupili. A že naslednji ukrep, ko je ustanovitelj sprejel nove standarde, je bil neprijjubljen za stanovalce: ko smo uvedli doplačila za balkone in sanitarije, so se stanovalci močno jezili, saj jih veliko ni moglo niti uporabljati. A plačeval se je standard sobe, ne uporaba.

V okviru delovne terapije pa smo poskrbeli, da se je našim stanovalcem vedno kaj dogajalo: poleg rednih proslav in vsakodnevnih aktivnosti ter eminentnih gostov, kot so Braco Koren, Sašo Đukič (mama Manka), Stane Vidmar, Vid Pečjak, Marjan Roblek – Matevž, nas je ob 25- obletnici počastil še nadškof Alojz Uran... In tudi kaj adrenalinskega: z gondolo smo jih peljali na Vogel, pridobili smo sponzorje, ki so naše stanovalce popeljali z balonom nad Tržičem, dvakrat smo jih s helikopterjem peljali na Sedmera jezera in enkrat na Kredarico. Solze sreče v očeh teh starostnikov, ki si nikoli niso niti v sanjah upali pomisliti, da bodo še kdaj zrlji z gora v dolino, občudovali triglavsko pogorje in gledali na Bohinjsko in Blejsko jezero z zraka so bile nam, delavcem, zadoščenje in plačilo za ves trud, odgovornost in tveganje, ki smo ga prevzeli, da smo izvedli te podvige. A splačalo se je.

Veliko dobrega pa smo naredili tudi za uporabnike storitev pomoči na domu. Občina je imela za to izredno velik posluh, saj je župan že leta 2002 priznal ugodnejši normativ za naše socialne oskrbovalke, ki so tako lažje, kvalitetnejše in varneje opravljale svoje delo pri številnih, med seboj zelo oddaljenih uporabnikih storitev.

Tudi na zaposlene nismo pozabili, saj brez kvalitetne računalniške opreme dela ni bilo mogoče izvajati. Prenovili smo pisarne in s tem omogočili tudi stanovalcem na invalidskih vozičkih lažji dostop, saj so stanovalci redno prihajali v pisarne, pa naj je šlo za plačevanje, socialno pomoč ali reševanje težav pri direktorici ali tajnici. Sprejemali smo novo sistemizacijo, šli smo skozi »pekel« prevedbe plač in sprejemali smo nov Statut, nove standarde oskrbe, ažurirali smo hišni red. Številne redne in izredne inšpekcije, ki so si podajale kljuko, so

nas na koncu vedno pohvalile. Od vseh nadzorov pa so bili najvišji nadzorni organ stanovalci sami in njihovi svojci. In ti so bili zadovoljni in to je bilo za nas bistvenega pomena. Seveda so se, kot povsod, našle nezadovoljne izjeme, a bistvo je večina in rezultati ankete o zadovoljstvu uporabnikov so dokaz, da smo delali prav, da smo delali dobro.

Naj se ob koncu še enkrat zahvalim vsem sodelavkam in sodelavcem za nesebično sodelovanje, stanovalkam in stanovalcem pa za čudovita leta, ki sem jih preživela med njimi. Hvala vsem!

**DOM SMO
POIMENOVALI
PO PREDVOJ-
NEM REVOLU-
CIONARJU,
KOMUNISTU IN
PRVO-BORCU PETRU UZARJU
(1894 – 1977)**

Peter Uzar se je rodil 26. aprila 1894 v Sebenjah pri Tržiču. Po končani osnovni šoli se je izučil čevljarškega poklica in se zaposlil v tovarni Peko. Po izbruhu prve svetovne vojne je bil mobiliziran na vzhodno fronto, kjer so ga leta 1915 ujeli in ga internirali v Taškent. Tu je dočakal oktobrsko revolucijo 1917. leta in se je aktivno udeležil kot član ruske partije. Leta 1921 se je z ženo Rusinjo vrnil domov, se oprijel svoje obrti, hkrati pa zavzeto širil ideje oktobrske revolucije in bil organizator naprednih delavcev v Tržiču. Bil je tudi med organizatorji ilegalnih partijskih kanalov prek Karavank.

V juliju leta 1941 je bil med tržiškimi prvoborci, kasneje pa se je do leta 1942 izkazal v številnih diverzantskih akcijah, predvsem v okolici Ljubljane. Tu so ga ujeli, ga poslali v taborišče na Rabu, v Gonars in Renicci. Po kapitulaciji Italije se je ponovno vključil v NOB in v Idriji dočakal osvoboditev. Po vojni je Peter Uzar ostal aktiven, posebej zaslužen pa je za ohranjanje tradicij NOB in delavskega gibanja.

**Ob 10. obletnici Doma Petra Uzarja zapisal
Janez Šter, prof.**

ŠE POMNITE...

zbrala: Tanja Ahačič

7. APRIL 1980

- V Dom Petra Uzarja so se vselili prvi stanovalci.

OSTALI DOGODKI 7.4. 1980:

- Svet zdravnikov, ki v ljubljanskem kliničnem centru skrbi za zdravje predsednika republike in Zveze komunistov Jugoslavije Josipa Broza Tita sporoča, da se predsednikovo zdravje ni bistveno spremenilo. Zdravniki nadaljujejo z intenzivnim zdravljenjem. V preteklih dneh je bilo predsednikovo zdravje zelo resno. Pljučnica se kljub uporabi ustreznih antibiotikov ni umirila, visoka pa je bila tudi temperatura.
- Štafeta mladosti, ki nadaljuje pot po Jugoslaviji, doživlja v vseh večjih krajih veličastne sprejeme.
- Bojan Križaj je državni prvak v slalomu in drugi v veleslalomu.
- Novogoričan Jurij Franko je na Zelenici zmagal v tretjem spominskem veleslalomu Zdravka Križaja.

MALI OGLASI

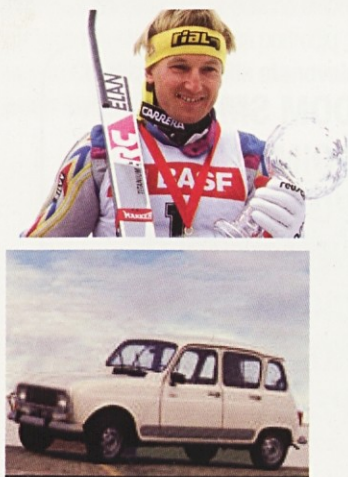
- Prodajam renault 4, letnik 1969 za 20.000 din.

TEČAJNA LISTA

1 nemška marka je vredna 11,38 dinarjev

1 avstrijski šiling je vreden 1,61 dinarjev

- Gorenjski glas (5 din)

POKLICI V DOMU ...

Delovna terapija

Marjeta Šumič, dipl. del. terapevtka

»Delo je najboljši zdravnik, kar nam jih je dala narava, in delo je za srečo človeka odločilnega pomena.«

Claudius Galenus

Misel, ki jo je zapisal Galen, grški zdravnik, živeč v drugem stoletju naše ere v Rimu, je delovna terapija kot stroka, vzela za svoje vodilo. Stroka sama je, v primerjavi z ostalimi, razmeroma mlada, čele čez nekaj let bo dočakala »Abrahama«. Misel o delu se je z razvojem stroke skozi leta nadgrajevala, poglobljala, izpopolnjevala, ... in ostaja še vedno aktualna.

Delo kot vrednota, je zavestno prizadevanje človeka, da bi dosegel določen cilj, ki ga človek uvidi v svoji zavesti. To je posebna vrstna lastnost človeka, ki ga loči od živali in se izraža v različnih oblikah,

fizično, duševno, duhovno, kulturno, ... v katerem se človek potrjuje, razvija svojo ustvarjalnost, duhovno raste, ga osrečuje, oblikuje njegovo samozavest in samospoštovanje ob uspehih, ali morda še bolj ob neuspehih življenje človeka uči in oblikuje.

Glavnina življenjske izkušnje posameznika in kulturne izkušnje človeštva se porodi ob delu. Z delom človek poda večino svojega znanja in izkušenj v zaklad zgodovinske izkušnje človeštva. Vse to pa so temelji zdrave človeške osebnosti.

Ko sem se odločala za poklic, mi je prišla pod roke predstavitvena literatura poklica delovnega terapevta, ki me je pritegnila v toliki meri, da sem se odločila za študij. Izredna širina možnosti razvoja lastne osebnosti, pridobivanje izkušenj, spoznavanje globine človekovega intelekta in duhovne širine posameznika, možnost razvoja ustvarjalnosti

in kreativnosti, čar spoznavanja različnih osebnosti ob spoštovanju posameznikove integritete, individuuma, vsakdanji izzivi na področju medčloveških odnosov, vse to in še več so lastnosti tega, lahko rečem težkega, a neizmerno lepega poklica. A pri vsem tem ne gre le za jemanje, daleč od tega, še več je lastnega dajanja, ali bolje razdajanja, ki

S svojim terapevtskim delovanjem vpliva na večanje človekove samostojnosti na različnih področjih njegovega življenja: **področje dnevnih aktivnosti** (skrb za sebe – osebna nega, hranjenje, obvladovanje ožjega in širšega življenjskega okolja, učenje uporabe

izčrpa in utruji. A ves vložen trud in žrtvovanje je poplačan z doseženim ciljem ter zadovoljnim nasmehom in hvaležnim pogledom stanovalca, pacienta, bolnika,...

Različna so področja, kjer se delovni terapevti pojavljamo: rehabilitacijske ustanove, bolnišnice, psihiatrične bolnišnice, posebni socialni zavodi, varstveno delovni centri, domovi za ostarele.

V programih zdravljenja in rehabilitacije je delovna terapija strokovno prisotna od leta 1966 in je del zdravstvenih in rehabilitacijskih timov. Z njo rešujemo številne zdravstvene probleme s preventivnega, kurativnega, rehabilitacijskega in socio- medicinskega vidika, in sicer v vseh obdobjih človekovega življenja, od otroka pa do starostnika. V svojih programih prednostno vključuje namenske aktivnosti, ki so pomembne za posameznika ter za njegovo uresničevanje vlog, ki jih ima v življenju.

ortotskih in ortopedskih pripomočkov, ki omogočajo večjo samostojnost), **področje produktivnosti** (ponovno opravljanje poklica po preboleli bolezni ali poškodbi ali iskanje novega področja dela, na podlagi preostalih sposobnosti, gospodinjske aktivnosti, izobraževanje, pri otroku igra), ter **področje prostočasnih aktivnosti** (negovanje interesov oz. hobijev ali odkrivanje novih, rekreacija, socialni kontakti, kulturno – umetniško izražanje ali udejstvovanje, ...).

Na vseh teh področjih delovni terapevt upošteva človekove želje, voljo ter vloge, ki jih ima določena oseba v svojem življenju. Pri obravnavi posameznika vzpostavi njegovo funkcionalno odzivnost in ga navaja na racionalno uporabo lastnih psihofizičnih potencialov ter skuša doseči čim višjo stopnjo samostojnosti in odvisnosti od lastnih spodobnosti. Delovni terapevt gleda na človeka z vseh zornih kotov, tako z zdravstvenega in psihološkega kot socialnega vidika, zanimajo ga predvsem njegova volja, osebnostne lastnosti, pričakovanja,

želje, zmožnosti, interesi, . . . ter mu pusti, da sam aktivno prevzame odgovornost za svoje odločitve, ter s tem ohrani njegovo dostojanstvo, njegov jaz, ter pozitivno vpliva na samospoštovanje in dvig samozavesti.

Poklic delovne terapevtke v domu opravljam že 20 let. Pravim, da imam privilegij, da delam s starimi ljudmi. Privilegij zato, ker sem stalno v stiku z ljudmi polnim življenjskih izkušenj in modrosti, ki komaj čakajo, da vse te modrosti prenesejo na mlajše generacije, če smo se pripravljene za trenutek ustaviti in prisluhniti njihovim besedam.

Res ne moremo mimo dejstva, da je prehod v tretje življenjsko obdobje za večino ljudi eden najbolj bolečih prehodov v življenju, vse pogostejši sopotniki postanejo bolezn, osamljenost, odrinjenost na stranski tir, izgube, sprememba bivališča, . . . S starostjo se tudi manjša možnost za ustvarjalno uresničevanje vrednot, večajo pa se možnosti za zavzemanje smiselnega stališča do dosežkov v življenju in do starostnih tegob. Človek pred sabo nima več veliko možnosti, za sabo pa ima »polno kaščo« vsega, kar je v življenju storil in preživel. Vsak posameznik je unikat in vsakega je vredno spoznati in pokukati v njegovo »kaščo«. V tem obdobju nas še toliko bolj potrebujejo, samo mi se premalo zavedamo, da tudi mlajši še kako potrebujemo njih in njihovo modrost, ki so jo vedno pripravljene deliti z nami.

V letih, ki sem jih preživela v domu, sem slišala že veliko življenjskih zgodb, cele romane bi lahko napisala. A ni to smisel, pač pa, vzeti si čas, prisluhniti, pokazati zanimanje, . . . toliko hvaležnosti sije iz teh, od življenja utrujenih, oči. To je plačilo, ki se ga z ničemer ne da meriti. Ne bom naštevala kaj in katere aktivnosti potekajo v okviru delovne terapije v našem domu, to lahko preberemo v letnih poročilih. Ne samo kot delovni terapevt, ampak tudi kot človek se zavedam, da ima vsak starostnik pravico do človeka dostojnega življenja in si je zaslužil, da jesen svojega življenja preživi v toplem okolju, kjer je sprejet v svoji enkratnosti.

Iz dneva v dan smo postavljeni pred izziv, kako in s čim ustvariti tople, ljubeče odnose med starostniki, med osebjem doma. Življenje v domu zgleda kot velika družina, odnosi pa so kot ogromna mreža, ki se prepletajo med sabo iz dneva v dan. Včasih se zgodi, da se v tej mreži pojavi kakšna luknja in takrat je prizadet tisti, ki je najbolj ranljiv – starostnik. Vsi smo odgovorni za harmonijo odnosov in vsi po svojih močeh pletemo mrežo, eni z večjo drugi s tanjšo nitjo.

Ob tej priložnosti bi se rada zahvalila vsem, s katerimi so se nam v teh letih mojega dela v domu kakorkoli križale poti, tako sodelavcem kot stanovalcem, tudi tistim, ki jih ni več med nami. Upam, da bomo pridno pletli mrežo še naprej, da bodo niti močne, da bodo kljubovale vsakršni sili. Še posebej sem hvaležna svoji ekipi: Mojci, Slavici, Verici, Nadi, Silvi, . . . punce z velikim srcem in neizmernim čutom za ljudi.

Sonce jeseni zgublja svojo moč, tudi v jeseni življenja, zato je vsak žarek tople in dragocen. Pa srečno vsem!

SKOZI ODPRTA VRATA . . .

VSEŽIVLJENJSKO UČENJE IN IZOBRAŽEVANJE V DOMU PETRA UZARJA ALI SODELOVANJE Z DOMOM STAREJŠIH OBČANOV: STARIM KORISTNO, MLADIM POUČNO

mag. Metka Knific

Shakespeare pravi, da starost prileze na skrivaj in te trdo objame, razbije te in vrže v kraj, iz rok ti vzame veslo. Pa je res tako? In če je, ali lahko pri tem kaj pomagamo? Mnenje britanskih psihologov, da je za ljudi dobro, da ostanejo aktivni tudi tedaj, ko dosežejo upokojitveno starost, je že staro, pa vendarle se zdi, da na Slovenskem na pomen kakovostnega staranja opozarjamo šele v zadnjih letih. Ljudje, ki se zavedajo svojih sposobnosti v zrelih letih, te lahko koristno uporabljajo tudi v tretjem življenjskem obdobju, pa naj si ga preživljajo v domu upokojencev ali drugje. Dejavní seniorji so bolj zdravi, zlasti psihično stabilnejši, in živijo dlje. Če še vedno aktivno in lastnim močem ter življenjski energiji ustrezno prispevajo svoj delež k življenju skupnosti, se počutijo njen pomembni del, s tem pa je omogočen kakovosten razvoj in sodelovanje. Ljudska univerza Tržič je začela aktivno sodelovati z Domom Petra Uzarja leta 2008 s projektom CVŽU (center vseživljenjskega učenja), v katerem je bil Dom Petra Uzarja izbran kot Točka vseživljenjskega učenja. To pomeni, da Ljudska univerza Tržič v Domu dvakrat mesečno izvaja izobraževanja za njegove varovance in za vse druge Tržičane, ki bi si tega želeli. Oblikovali smo tak način dela, da so delavnice prilagojene udeležencem in omogočajo kakovostno preživljanje prostega časa ljudi tretjega življenjskega obdobja. In pri tem ne gre le za kakovostno preživljanje prostega časa, ampak tudi za učenje. Kakorkoli bi se komu zdelo čudno, nepotrebno in nepomembno, dejstvo je, da se človek uči celo življenje in da za učenje nikoli ni prepozno. Kot sem omenila že zgoraj, učenje koristi človekovemu osebnemu psihofizičnemu počutju, hkrati pa koristi skupnosti, v kateri živi.

Učenje je temelj napredka, učimo pa se lahko sami na podlagi svojih izkušenj ali ob stikih z ljudmi, ki so nekatere izkušnje že pridobili in so jih pripravljene deliti z drugimi. Na delavnicah, ki potekajo v Domu Petra Uzarja se ne učijo le starejši. Učijo se tudi mladi, ki kot učitelji s pretežno starejšimi varovanci prihajajo v stik. Spoznavajo posebnosti tretjega življenjskega obdobja, ki je odmaknjeno od njih, čeprav se bodo, če jim bodo leta življenja naklonjena, z njim srečali prej kot si morda mislijo. Vsak, ki si je nabral nekaj »križev« na svoj hrbet, ve, da čas iz leta v leto bolj beži, starost pa pride prej, kot si posameznik želi. A spoznavanje posebnosti tretjega življenjskega obdobja, ki ga človek lahko preživlja v domu upokojencev ali zunaj njega ni edino, kar mladi

pridobijo pri stikih na Točki vseživljenjskega učenja. Pomembne so tudi izmenjave izkušenj, saj je splošno znano, da se znanje že stoletja pretaka od starejše generacije na mlajšo. Ne gre zgolj za izročilo, ki ga dedujemo od svojih prednikov in ga brez njih ne bi bilo, gre tudi za povsem praktična znanja in izkušnje, ki jih mlad človek ne more dobiti drugače kot v neposrednem stiku s starejšo osebo. Le zakaj bi učenje starejših, ki je tesno povezano z druženjem, dojemali samo in zgolj kot zagotavljanje dobrega počutja in razvoja starejših? Medgeneracijsko sodelovanje, ki se na teh srečanjih udejanja, prinaša koristi vsem, ki se vanj vključujejo, človek se le na racionalni ravni tega

v prvem trenutku ne zaveda. Znanje in izkušnje, ki jih pridobi katerakoli generacija, je znanje, ki bogati nas vse, se pretaka znotraj skupnosti, v kateri živimo, se ob stikih z drugimi širi v svet in koristi njegovemu razvoju.

Človek potrebuje čas, da razvije svoje misli, in izkušnje, ki so temelj vsakega vedenja. Mnogokrat bi nam koristilo, če bi znali poslušati in slišati starejše ljudi, saj bi se lahko izognili marsikateri težavi in prenapli odločitvi, ki jo sprejemamo ob misli, da sodobnost ve več kot preteklost in da je mlad človek bolj pameten kot star. In sploh: Kdo pa je star? Kje so te meje? Mnoge psihološke enciklopedije obravnavajo razvojne stopnje v

obdobju človeškega življenja in postavljajo meje med mladostjo, zrelostjo in starostjo. S podaljšanjem človekove življenjske dobe definicijo, kdo je star, zelo spreminjajo. Menijo, da detinstvo traja do drugega leta, zgodnje otroštvo do 7. leta, pozno otroštvo do 11. leta, najstništvo do 18. leta, mladost do 25. leta, mlajša odraslost do 35. leta, pozna odraslost do 45. leta, mlada srednja leta so 55. leta, pozna srednja leta do 65. leta, zgodnja starost do 75. leta, srednja starost do 85. leta in pozna starost do 85. leta. Če so človekove misli mlade, ostaja mlad, če sprejema nova znanja ostaja učljiv, če je pripravljen skrbeti za svoj videz, tudi na pogled ostaja mladosten ... k temu pa brez dvoma pripomorejo stiki z mlajšimi ljudmi, ki jih s projektom Točke vseživljenjskega učenja ponuja tudi Ljudska univerza Tržič.

Sodelovanje z Domom Petra Uzarja je zelo prijetno, polno lepih občutkov in zadovoljstev, ki se razvijajo ob stiku z zaposlenimi in stanovalci. Ko človek vstopi v dom, takoj postane del številčne in pestre družine, ki mu je pripravljena ponuditi svojo roko in ga pripravljena popeljati sebi nasproti. Sprejmejo te včasih bolj resnobni in drugič bolj nasmejani obrazi stanovalcev, od katerih mnogi ne morejo in niti ne želijo skriti zadovoljstva, da je nekdo prišel v njihovo družbo. Ob pogovoru s sodelavci Ljudske univerze Tržič večkrat nanese beseda na to, da se človek po zaključku svojih »rednih obveznosti«, ki jih ima v domu, kar ne more ločiti od udeležencev tečajev, ki tako vidno izražajo potrebno po ohranjanju in negovanju stikov z zunanjim svetom. Pogovori so drugačni, kot jih ima človek v siceršnjem življenju, prav tako je starostnikom prilagojeno podajanje znanj. Najti je potrebno načine, da te razumejo, na isto vprašanje pa je potrebno znati odgovoriti na različne načine. To nikakor ni težko, če človek razume pomen tovrstnega poslanstva, ves trud pa se povrne ob pohvali, zahvali ali toplem objemu, s katerim se snidenje kdaj pa kdaj zaključi. Prav zaradi topline in prijetnega sodelovanja z Marjeto Šumič in Mojco Bohinjec Papler, naši učiteljki, ki so v projekt sodelovanja vključeni kot koordinatorji in animatorji, radi prihajajo. To me še prav posebej veseli, saj je delo, ki je opravljeno z zadovoljstvom, dvakrat opravljeno.

Zaključim lahko z mislijo, da imajo izkušnje in znanja svoj pomen, ki ga danes celo uspešna podjetja gradijo na medgeneracijskem mešanju mladostne zagnanosti in seniorske konservativnosti.

Na zdravje ob vaši 30 letnici!

LIKOVNA USTVARJANJA S STANOVALCI DOMA PETRA UZARJA

Vinko Hlebš, slikar

Letos teče drugo leto sodelovanja Ljudske univerze in mojega mentorstva pri likovnih delavnicah v Domu Petra Uzarja.

Moram priznati, da sem imel na začetku kar malo treme, saj nisem vedel, kako me bodo stanovalci sprejeli. Vendar je bila ta moja skrb povsem odveč, saj smo takoj vzpostavili pristen odnos ter pričeli vneto risati in slikati. Skupaj smo se veselili že vsake naslednje delavnice in stanovalci so me vedno spraševali, kdaj se naslednjič zopet srečamo.

Še posebno se mi je vtisnila v spomin delavnica, ko so

sodelovali stanovalci iz petih gorenjskih domov za stare, saj smo skupaj ustvarjali kar nekaj ur. Ob koncu so bili vsi navdušeni nad svojimi likovnimi izdelki, še posebej moram pohvaliti gospe, ki so vneto sodelovale, čeprav so imele že krepko nad 90 let. Najstarejša med njimi jih je imela 95.

Letos, ob 30 letnici Doma Petra Uzarja, pa bomo postavili na ogled vse likovne izdelke, ki so jih ustvarili stanovalci na naših druženjih.

LIKOVNA GOVORICA TRŽIŠKEGA SLIKARJA VINKA HLEBŠA

Jožica Koder

Vinka Hlebša poznam že dolgo, več let že spremljam njegovo ustvarjanje. Čeprav nisem likovni kritik, bi vsakomur vsak trenutek vedela povedati, kaj sporočajo njegova umetniška dela. Ne le na razstavah, tudi na njegovem domu, kjer ima svoj atelje, imam priložnost ogledati si njegove slike. Na majhnem prostoru hrani veliko lepote. V svojem ateljeju naš slikar preživi ves prosti čas, ki pa ni prosti čas, ampak trdo delo v idejnem in materialnem smislu.

Naj sedaj posredujem, kar se mi je zapisalo ob 40-letnici njegovega ustvarjanja, ko smo si za kulturni praznik 2009 v Jožefovi dvorani v Trziču ogledali 81. samostojno razstavo: Svet, v katerem živimo, potrebuje mir in lepoto. Ustvarjati lepoto, je naloga umetnosti, smo se učili v šoli. S svojim delom umetniki, najsi bo pesniki, slikarji, kiparji ...ustvarjajo lepoto. Z njo naredijo svet bolj prijazen, lepši, z njo nam pomagajo živeti, nas napolnijo z blago mislijo, s posebnim doživetjem, razmišljanjem, duhovnostjo. Tudi z radostjo.

Lepoto v slikah že več kot štirideset let ustvarja Vinko Hlebš. Živi v rojstnem kraju Trzič. Je član Društva slovenskih likovnih umetnikov in član Dunajskega društva prijateljev lepih umetnosti. Izobraževal se je v likovnih tečajih v Kranju. Znanje je nabiral pri akademskih slikarjih, pri prof. Stanetu Kregarju, duhovniku iz Šentvida, poznamo ga po njegovem sakralnem slikarstvu, nato pri prof. doktorju Milanu Butini iz Ljubljane, pomembnem likovnem teoretiku svojega časa, in pri akademskem slikarju Milanu Batisti iz Kranja.

Prvo samostojno razstavo je imel leta 1969, to je pred 41 leti, v Cerkljah na Gorenjskem. Samostojne razstave Vinka Hlebša so se vrstile doma in na tujem. Naj naštejemo nekaj krajev: Radovljica, Jesenice, Kranj, Bled, Ljubljana, Škofja Loka, Maribor, Ludbreg, Zagreb, Celovec, Dunaj, Koeln, Ženeva, največkrat pa v rodnem Trziču.

V dunajskem časopisu za kulturo Die Furche so v času njegove razstave leta 1986 objavili mnenje o Hlebševih slikah. Citiram nekaj prevedenih misli:

Splet rastlinskih stebel in listov je predokus nekega lepšega sveta, ki ga v njegovi popolnosti razumemo kot utopičnega. Slovenski slikar poskuša s slikanjem neopaznih malih detajlov teloha, osata, spominčic, ki napolnjujejo njegove slike, usmeriti pozornost v spremembo sveta.

Dr. Cene Avguštin, prijatelj, svetovalec in kritik Vinka Hlebša je ob Hlebševi razstavi v Psihiatrični bolnišnici v Begunjah leta 2003 zapisal:

»Če hočemo razumeti pot Vinka Hlebša, se moramo ozreti na čas, ko se je kot mlad in navdušen slikar začel z lastnimi

močmi, s pisalom in čopičem v rokah, bojevati z množico najrazličnejših oblik, ki mu jih je pred oči postavljala narava, vse do takrat, ko jo je mojstrsko obvladal. Tako mi je po toliko letih pred očmi njegova slika Košarica z jabolki, naslikanimi tako živo, da bi jih prijel z roko. Nič manj otipljivo se mi je zdelo Tihožitje s krompirjem. Pri tem pa ne smem pozabiti Vinkovih krajinskih slik, s katerimi je prepričljivo približal Trzič in njegovo slikovito okolico.

Nekdanja tihožitja in krajine so kmalu nadomestili plodovi, rože in ostali rastlinski svet. Vendar ne tak, s kakršnim se srečujemo v naravi, temveč svet, kakršen se je slikarju predstavljal pod drobnogledom. Tako odkrit fantastičen svet je Vinko Hlebš v svojih slikah povečal do neobičajnih mer in ga potopil v temne globine barvnega ozadja, ki spominja na skrivnostne širine vesolja.

Hlebševu slikarstvo uvrščamo v okvir tako imenovanega fantastičnega realizma, ki je po drugi vojni doživljal razcvet na Dunaju. Hlebševe kompozicije posegajo v svet najbolj usodnega dogajanja, v svet rojevanja, rasti in umiranja živega. S predstavitvijo večnega krogotoka življenja Vinko Hlebš želi opozoriti tudi na usodo človeka. Pri tem pa nikoli ne zapade v pesimizem. Iz smrti zapisanega tkiva se vedno izvije novo življenje. Odpadli plodovi in semena pa v sebi skrivajo neuničljivo kal.«

Že pred leti je dr. Cene Avguštin rekel Vinku Hlebšu, ko sta se pogovarjala o slikarstvu: »Ti si akademijo naredil v svojem ateljeju.«

Naj poleg razmišljanja o Hlebševih slikah dodamo še to: pogosto Vinka Hlebša srečujemo na poti v Varstveno delovni center Trzič, kjer varovancem svetuje, se z njimi pogovarja, kako s čopičem izraziti svoje občutje. Njegovo humano delo spoštujejo, preprosto rečeno, varovanci ga imajo radi, v kar sem se prepričala na lastne oči, ko so skupaj z njim v Jožefovi dvorani pripravljali razstavo njihovega dela.

Vsak teden svoje znanje, kako slikati, posreduje še odraslim na Ljudski univerzi Trzič.

K slikanju spodbuja tudi stanovalce v Domu Petra Uzarja Trzič.

Pogosto prisluhne humanitarnim akcijam. Tako je svoje slike poklonil številnim organizacijam, društvom in posameznikom tudi zunaj domačega kraja.

MISLI SVOJCEV NAŠIH STANOVALCEV...

Borutov drugi dom

Zdenka Vidmar

Ob regionalni cesti Kranj – Tržič stoji Dom Petra Uzarja, ki je bil ustanovljen v začetku leta 1980. Obkrožen je z lepo naravo, ki privablja na klopce stanovalce, da si odpočijejo duha in naužijejo svežega zraka.

Dom je bil zgrajen s pomočjo samoprispevkov krajanov z namenom, da bi imeli prednost za bivanje v njem predvsem občani Tržiča in okolice. Ob otvoritvi je bilo v domu prostora dovolj za vse prosilce, zato ni bilo težko dobiti prostega mesta in so prihajali tudi stanovalci iz drugih regij. Tako je v maju 1981 prišel kot stanovalec moj sin Borut, iz zavoda Dornava pri Ptujju, kmalu za njim pa še Irena, ki sta tako skupaj že 29 let. Glede na to, da sta oba težka invalida, je pravi čudež, da sta tako veliko let med nami. Borut je sploh edini preživel tako težko okvaro (poporodna možganska krvavitev) na Gorenjskem. Zahvala za to, da je v tako dobri kondiciji, čeprav nepokreten in odvisen od

nege in skrbi osebja, gre predvsem negovalnemu in strežnemu osebju, ki so do njega prijazni, saj mu s tem polepšajo sleherni dan. Na njegovem obrazu ni videti žalosti in nejevolje, ampak vedno širok in zadovoljen nasmeh. Prijazen pogled, lepa beseda in stisk roke mu pomenijo največ in tisti dan je zanj srečen dan.

A začetek je bil za vse naporen. Treba je bilo ustvariti pogoje za obstoj in delovanje doma ter se truditi, da so se izpolnila pričakovanja stanovalcev in svojcev. Z menjajočim se vodstvom so se razmere v domu izboljševale, naj si bo glede čistoče, nege, osebne higijene, prihajali so novi in bolj sodobni pripomočki za nego. Ob odprtju doma je v glavni jedilnici

obratoval bife, kjer se je točila alkoholna pijača tudi zunanjim uporabnikom, kar pa je nemalokrat povzročalo težave osebju doma, zato so bife kmalu zaprli.

Življenje v domu je vsak dan dobivalo novo podobo. Razvijalo se je tudi kulturno življenje. Dogajale so se razne prireditve, nastopi pevskih zborov iz različnih krajev, nastopi otrok iz bližnjega vrtca, poletni sladoledni dnevi in kostanjev piknik. Vsi stanovalci in svojci pa vsako leto komaj čakamo piknik, ki je običajno v začetku junija. Udeležba je bila vedno množična in zadovoljiva, kot tudi kulturni program ter izbor ansambla in pevcev. Čas pa hitro teče in že je tu december, z noveletnim praznovanjem s

pestrim in zanimivim programom. Obiščeta nas še Božiček in dedek Mraz, ki za zaključek leta vsakogar skromno obdarita.

Naj bom...

Zdenka Vidmar

Naj bom ptiček na veji,
ki prepeva in žgoli pesmi,
pesmi radosti in veselja do življenja,
pesmi sreče in ljubezni.

Naj bom lahek vetrič,
ki piha in prinaša s seboj vir življenja,
ki nas obdaja, nas oplaja s prijetnim občutkom

božajočega se dotika in topline.

Naj bom sonce, ki nas greje,
osvetljuje dneve,
nam pošilja žarke sreče in veselja.

Naj bom sonce, ki nikoli ne zatone,
ki ne prinaša dolge samotne noči
brez spanja in miru,
noči razmišljanja o biti človeka,
o večnem vprašanju – ZAKAJ?

ŽIVIMO ŽIVLJENJE...

Ko dom postane dom

Spomini na prve dni v domu

Ko sem prišla v dom, se mi je zdelo, kot da sem vstopila v hotel. Socialna delavka me je pospremila do moje sobe. Tam je bila že ena stanovalka, in sicer Kati. Segli sva si v roke in ona je predlagala, da se tikava. Zdela se mi je precej starejša od mene in je kar nisem mogla tikati. In tako je še danes.

ANGELCA RUPAR

V dom sem prišla direktno iz bolnišnice. Ni mi bilo všeč. Danes je drugače, navadila sem se domskega življenja in rada obiskujem različne delavnice, najraje sem v likovni delavnici, ki jo vodi slikar Vinko Hlebš.

MAJDA KLEMENČIČ

Prvi dan v domu mi bo ostal v dobrem spominu. Sprejeli sta me direktorica in socialna delavka doma. Moja hči in vnuk sta prinesla oblačila, ki so jih takoj odnesli, da nanje našijejo številke. Tisti dan so v jedilnici popravljali talne obloge, zato sem kosila kar v domski kavarni. Kosilo je bilo imenitno, goveja juha z rezanci, dunajski zrezek, krompirček in solata. Mislila sem si: »Če bomo imeli vsak dan tako dobro kosilo, mi še umreti ne bo treba, da bi imela nebesa!« Po kosilu so me stanovalki radovedno spraševali: »Ja, kaj pa ti tukaj?« »A si res tukaj?« »A si le prišla k nam?«

Socialna delavka me je pospremila do sobe, v kateri je že bila Majda. Segli sva si v roke in jaz sem predlagala, da sva na ti. Z Majdo in ostalimi stanovalki se dobro razumem, le jaz Majdo tikam, ona pa mene vika. Se bo že odvadila tega vikanja.

NEŽKA KIMOVEC

V domu so mi dodelili sobo, v kateri je stanovala Slava, ki sem jo že poznala. Kar naprej je tiščala vame, sploh mi ni dala miru. Rada sem delala v pralnici, samo da nisem bila v sobi. Tam sem imela mir. Danes imam svojo sobo.

ŠTEFKA PIKOVNIK

Prvo noč, ki sem jo preživela v domu, me je kar dušilo. Opirala sem okno, da sem sploh lahko dihala.

METKA DORNIG

Ko sem prišla v dom, se mi je zdelo kot v hotelu. Vse je bilo tako veliko, lepo in svetlo. Pa oni so me postregli. Doma sem pa samo garala.

ANGELCA KNIFIC

Rada sem potovala z letalom

Metka Dornig

Jaz sem rada potovala, moj mož pa ne. Pa sem se sama odpravila na pot. Ko sem se vrnila domov, se je moj mož še tri dni grdo držal.

Prvič sem se peljala z letalom v Pulj. Izlet je organiziral naš sindikat. S seboj sem vzela oba moja sinova. Bilo ju je tako strah, da nista hotela sedeti ob oknu. Mnogim je bilo slabo, saj so prvič leteli z letalom. Dobro se spominjam, da smo v Pulj

Voščena lutka Josipa Broza Tita je bila v stekleni vitrini, ker so se ga obiskovalci preveč dotikali. Želela sem se fotografirati ob Titovi lutki, a mi je paznik to preprečil, češ da je fotografiranje prepovedano. Obiskali smo še eno imenitno knjižnico in ob 17h smo imeli kosilo in večerjo skupaj. Zapomnila sem si, da se je lokal imenoval Henrik XVI. Predjed so nam servirali na lesenih krožnikih, glavna jed je bila okusna, popili smo malo vina in vzdušje je bilo tako imenitno, da smo se zasedeli do 10h zvečer. Naslednji dan nas je vodička peljala skozi četrt, kjer živijo reveži in nas opozorila, naj bomo previdni in pazimo na dokumente in denar.

Pogledali smo še menjavo straže pred kraljevo palačo in ko je ura na Big Benu odbila tri, smo se poslovili.

leteli z letalom DC9, let pa je trajal komaj pol ure. Vračali smo se v starem letalu, premetavalo nas je gori, doli, komaj sem dočakala pristanek.

8. marca 1979 sem potovala v London. Mož spet ni hotel z mano. Med letom so nam ponudili aperitiv in prigrizek. Pristali smo na Gatwicku in se z avtobusom pripeljali v hotel. Zjutraj smo imeli tako obilen zajtrk, in sicer špeh, jajca, da smo jedli do 9h. Angleži obilno zajtrkujejo, za kosilo pojedjo le kakšen sendvič. V Londonu smo si najprej ogledali Muzej voščenih lutk.

Tudi v Sarajevo sem potovala z letalom, da sem obiskala sina, ki je tam služil vojaščino.

Spomnim se še leta na Ohrid. Ustavili smo se ob stražarnici, kjer so stražili vojaki. Zapeli smo jim eno slovensko in jih tako razveselili.

Jaz sem rada potovala z letali, a sem vedno komaj čakala, da sem stopila na trdna tla.

NAJ, NAJ...

Ko zapojejo slavčki

Nuša Jenko, Nuša Perko, prostovoljki

20. 5. 2010 se je v Ljubljani odvijala že 17. revija pevskih zborov stanovalcev socialnih zavodov Slovenije.

Sodeloval je tudi zbor Doma Petra Uzarja Slavčki, ki ga vodita prostovoljki Nuša Jenko in Nuša Perko. Zapeli so skupaj s pevci iz Kranja Stari fosili in pevci iz Preddvora Turnograjski zvončki, in sicer pesem *Moje dekle je še mlado*.

Pevci in pevke naših treh zborov smo zelo ubrano zapeli in tako prepričali komisijo, da smo zmagali.

Petje so ocenjevali Rafko Irgolič, Lado Leskovar, Matija Cerar in Stane Mancini, to so odlični pevci naše mladosti.

Sodelovalo je 41 zborov, skupno 700 pevcev. Pokroviteljica revije je bila Mestna občina Ljubljana. Lepo so nas sprejeli, pogostili.

Pozdravi govor je imel župan Ljubljane Zoran Jankovič, lep program so nam pripravili pihalni orkester z mažoretkami, plesalci folklorne skupine in tudi člani ocenjevalne komisije so zapeli nekaj svojih uspešnic.

Vsi nastopajoči smo dobili darilca. Mi, kot zmagovalci, pa še velik šopek, lepo sliko in plaketo.

Imeli smo se lepo in upamo, da se bomo tako imeli tudi drugo leto v enem od naših krajev, saj smo kot zmagovalci mi organizatorji prireditve.

KO TUDI DRUGI OPAŽIJO NAŠE DELO

Priznanje

Mladinskega sveta Slovenije za sodelovanje v natečaju

»Prostovoljec leta 2009«

prejme
Anica Mihelič

na predlog skupine prostovoljk
Doma Petra Uzarja Tržič.

SMEH JE POL ZDRAVJA ...

Župnik, najboljši sosed

Pavla Papler, upokojenka

Ko smo 1. marca 1980 prišli v dom prvi zaposleni, je bil le-ta še v obupnem stanju. Treba je bilo počistiti vse kopalnice, stranišča, sobe, okna, ... Takrat v domu še ni bilo ogrevanja in ne tople vode. Vodo smo grele kar na štedilniku v čajnih kuhinjah. Za čiščenje oken nismo imele nobenega čistila, zato nam je takratni župnik, kot najbližji sosed, priskočil na pomoč in nam dal kis. Tudi kasneje smo ga večkrat prosile za kakšno pomoč in tako smo navezali pristne sosedske odnose. Seveda smo ga klicale tudi če je kdo od stanovalcev želel pogovor z župnikom ali pa če je bilo potrebno maziljenje.

Toda nekatere ljudi iz občinske uprave so njegovi obiski precej motili in zato je bilo na nekem sestanku, na katerem so bili prisotni tudi člani občinske uprave, pod točko razno zastavljeno vprašanje: »Zakaj župnik tako pogosto obiskuje dom?« Vodilni v domu so ostali brez besed, pa sem se kar jaz oglasila: »Takrat, ko nekdo oslabi ali umira, nas prosi, naj mu prižgemo luč in da bi rad govoril z župnikom. Pokličemo ga tudi na željo svojcev. Če pa bo kdo kdaj prosil za koga iz občine bom pa tja poklicala.«

Oh, te kratice

Pavla Papler, upokojenka

Dom se je počasi polnil s stanovalci in tako se je pokazala tudi potreba po delavcih. V nekaj mesecih je bilo delavcev že toliko, da smo se odločili ustanoviti sindikat. Zadevo smo vzeli zelo resno in tako pripravili prvi ustanovni občni zbor. Na sestanek smo povabili predstavnike raznih združenj in takratnih strank. Mene je doletela ta čast, da bi prebrala pozdravni govor. V glavni jedilnici doma se je zbralo polno gostov. Imela sem kar malo treme pred tolikimi ljudmi, a sem kljub temu samozavestno stopila na oder. Pozdravila sem vsakega predstavnika posebej in vsi so ploskali. Ko je bil govor za mano sem stopila do direktorice in jo vprašala: »A je blo dobr?« Ona mi pa odgovori, da bi me najraje s stolom po glavi. Pojma nisem imela kaj bi bilo lahko narobe. Govor sem imela napisan s kraticami in očitno mi je nekaj ušlo. Ko sem prebrala pozdrav sekretarki Osnovne organizacije zveze sindikatov Slovenije, so se mi kratice OZZSS spremenili v SS organizacijo, a sem kljub temu požela bučen aplavz.

Seveda sem se šla potem opravičit sekretarki. Od takrat naprej pa sem vse, kar je bilo potrebno prebrati, dobila napisano z besedami.

KULTURNE IN ZABAVNE PRIREDITVE V DOMU ...

Mojca Bohinjec Papler, animatorka

DECEMBER

- 02.12.2009 Ustvarjalna delavnica Izdelava novoletnih okraskov z Drago Heiden.
- 04.12.2009 Nastop otroške dramske skupine »Karitas Križe« in obisk Svetega Miklavža.
- 08.12.2009 Srečanje skupine za samopomoč svojcev oseb z demenco.
- 09.12.2009 Ustvarjalna delavnica s Tanyo Yirsko, v okviru vseživljenjskega učenja v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič.
- 11.12.2009 Praznovanje rojstnih dni stanovalcev, ki so praznovali v mesecu novembru in decembru, obiskali so jih otroci iz vrtca Deteljica.
- 16.12.2009 Postavitev jasic v avli doma g. župnik Marinko Bilandžič.
- 17.12.2009 Ustvarjalna delavnica Ustvarjamo z blagom z Darjo Zupan, v okviru vseživljenjskega učenja v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič.
- 23.12.2009 Božično novoletno praznovanje 2010 Obisk dedka Mraza z mix igrico Zvezdica zaspanka in Pekarno Miš maš.

Dedek Mraz je nadvse priljubljen med otroki, tudi v naši hiši je vedno dobrodošel, saj vsem stanovalcem prinese darila, kar pomeni, da so bili celo leto pridni.

Božično novoletno praznovanje 2010 –slavnostna večerja Ni bilo dolgo kar smo si voščili srečno 2009, no pa je že tu december, ko temu letu 2009 rečemo že staro leto in pozdravljamo novo leto 2010. Posebno se stanovalci veselijo božično novoletnega praznovanja, saj so nas pozdravili direktorica doma mag. Renata Prosen, ki nam je zaželela veliko sreče in zdravja v letu 2010, s svojo navzočnostjo nas je počastil tržiški župan mag. Borut Sajovic, igral nam je ansambel Zarja, za humor je skrbel Marjan Naglič, lepote plesa sta nam pokazala Žan in Maja Vodjnov. Prelepe božične pesmi smo zapeli skupaj s Cerkvanim pevskim zborom iz Leš.

- 28.12.2009 Božični koncert pevskega zbora Društva upokojencev Tržič.

JANUAR

- 06.01.2010 Nastop varovancev Varstveno delovnega centra Tržič.
- 19.01.2010 Nastop mešanega pevskega zbora »Iskra Kranj«.
- 29.01.2010 Skupno srečanje skupin za samopomoč, gost Luka Špik

Razstava likovnih del Marjana Pančurja, Vili Jakopina, Simona Smuka.

Razstava starih razglednic zakoncev Jagodic iz Cerkelj na Gorenjskem.

FEBRUAR

- 01.02.2010 Predstavitve fotografij nastalih ob aktivnosti, ki so potekale v letu 2009 v sodelovanju Doma Petra Uzarja Tržič in Ljudsko univerzo Tržič.
- 11.02.2010 Ustvarjalna delavnica Izdelava pustnih okraskov z Drago Heiden.
- 09.02.2010 Prireditev v počastitev kulturnega praznika, nastop ansambla Vaška godba ter obisk tržiškega župana mag. Boruta Sajovica.

Škoda, da ni vsak dan praznik, tako lepo se nam je zavrteti ob takšni glasbi, župan pa tako lepo govori, kot da bi imel okoli sebe same mladenke.

stanovalec Jože

- 10.02.2010 Slikarska delavnica pod mentorstvom Vinka Hlebša v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič
- 16.2.2010 Pustno praznovanje s harmonikarjem Janezom Kogovškom, obisk otrok iz VVZ Bistrica

Joj kakšne lepe maškare, ena lepša kot druga, pa poglej koliko otrok nas je prišlo pogledat, ja bobi so pa res okusni.

stanovalka Ančka

- 24.02.2010 Ustvarjalna delavnica Ročne spretnosti z Darjo Zupan, v okviru vseživljenjskega učenja v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič.
- 26.02.2010 Praznovanje rojstnih dni stanovancev, ki so praznovali v mesecu januarju in februarju, igral je ansambel 8 prijateljev iz Besnice.

Razstava plišasth igrač stanovalk Fani Grebenšek

MAREC

- 01.03.2010   Ustvarjalna delavnica Trobentice iz krep papirja z Drago Heiden
 09.03.2009   Nastop otrok iz vrta Deteljica v počastitev dneva žena.

Na ta dan lahko že z drobno pozornostjo, z lepo gesto nekomu poveš, da ga ceniš, spoštuješ ali ga imaš rad. Včasih povemo to tudi z rožami kot Dane Zajc:

*Za velikimi vrati so še ena vrata.
 Za še enimi vrati so še ena vrata. Manjša.
 Za manjšimi vrati so še ena vrata. Še manjša.
 Za še manjšimi vrati so še ena vrata. Najmanjša.
 Za najmanjšimi vrati so še ena vrata.*

Ta vrata so vratca...

- 17.03.2010   Ustvarjalna delavnica izdelava velikonočnih voščilnic pod vodstvom Darje Zupan v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič, izdelava beganc« z društvom Sveta Neža ter izdelava velikonočnih pisanic s posebno tehniko pod vodstvom Marjana Špeharja

Z jajci moramo ravnati kot z ženskami, previdno!

Marjan

- 18.03.2010   Skupno srečanje skupin za samopomoč, predavanje z računalniško projekcijo fotografij s poti po Ameriki, predavatelj Zoran Radetič.
 25.03.2009   Nastop učencev Glasbene šole Tržič v počastitev materinskega dne.

Razstava likovnih del Borisa Štera iz Leš

Razstava glinenih izdelkov Darje Zupan

APRIL

- 07.04.2010   Potopisno predavanje z računalniško projekcijo fotografij pod naslovom Kako pa je kaj zunaj Tržiča, Zoran Furman.
 07.04.2010   Srečanje skupin za samopomoč svojecev oseb z demenco, gostja socialna delavka Geronto-psihiatričnega oddelka Psihiatrične klinike Ljubljana Jana Dragar.
 09.04.2010   Praznovanje rojstnih dni stanovalcev, ki so praznovali v mesecu marcu in aprilu. Obiskali so nas učenci Osnovne šole Bistrica, zabaval

- nas je harmonikar Zvone Štular.
- 14.04.2010 Nastop ženskega pevskega zbora Lipa iz Kranja in nastop otroške folklorne skupine Karavanke iz Tržiča.
- 21.04.2010 Slikarska delavnica pod mentorstvom Vinka Hlebša v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič.
- 22.04.2009 Skupno srečanje skupin za samopomoč in predavanje z računalniško projekcijo fotografij z naslovom Življenje z Amiši, predavala Andreja Rusja.

Razstava izdelkov ustvarjalne delavnice z Darjo Zupan, društvom Sveta Neža in Marjanom Špeharjem.

MAJ

- 05.05.2010 Ustvarjalna delavnica Izdelava slik iz blaga z Darjo Zupan, v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič
- 14.05.2010 Plesna delavnica Ljudskih plesov pod mentorstvom Špele Srečnik v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič.
- 20.05.2010 Udeležba domskega pevskega zbora Slavčki na Reviji pevskih zborov socialnih zavodov Slovenije v Ljubljani, kjer je naš zbor v sodelovanju z zboroma iz Preddvora in Kranja osvojil 1. mesto.
- 21.05.2010 Predstavitve izdelkov Favni zelišča, v okviru Ure za zdravje.

JUNIJ

- 02.06.2010 Potopisno predavanje z računalniško projekcijo o Kubi, v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič- izvajalka Mateja Bohinjec
- 09.06.2010 Spomladanski izlet na Brezje in Bled
- 11.06.2010 Predavanje o refleksni masaži stopal – Bojan Žnidaršič
- 15.06.2010 Predavanje z računalniško projekcijo »EU na kratko« predstavniki Urada vlade RS za komuniciranje
- 16.06.2010 Ustvarjalna delavnica z Drago Heiden izdelovanje marjetic iz krep papirja
- 18.06.2010 Praznovanje rojstnih dni stanovalcev, ki so praznovali v mesecu maju in juniju.

Razstava likovnih del slikarja Viktorja Klofutarja.

Poleg predstavljenih prireditev so bila še stalna srečanja:

- sestanek s stanovalci (enkrat na mesec),

- vsako sredo izmenično križanka,
- tedenska srečanja pevske skupine Slavčki,
- srečanje skupine za samopomoč svojcev oseb z demenco (enkrat na mesec),
- sveta maša (enkrat na mesec),
- srečanje skupine Zimzelen (dvakrat tedensko),
- tombola (enkrat mesečno)
- tedenska srečanja skupin za samopomoč.

vse teče...

V letu 2010 so se nam pridružili:

Franc Mežnar, Večeslav Milič, Fabjan Vrtlar, Marija Karo, Ana Prosen, Vilko Štamcar, Frančiška Toporiš, Frančišek Jakopin, Cecilija Grdič, Franc Oman, Milena Valjavec, Ivana Tomazin, Ana Golmajer, Ivana Šuštar, Ivan Hodko.

Dobrodošli vsi!

in se izteče...

Zapustili pa so nas:

Terezija Remškar, Janez Gros, Janez Florjanič, Karel Mihelič, Neža Mikič, Milka Markelj, Olga Eržen, Aleš Meglič, Karolina Korošec, Frančišek Jakopin, Jožefa Ribnikar, Marija Lindič, Ana Hrovatič, Katarina Rupar, Marija Kogoj, Franc Globočnik, Sedaj Jožefa, Marjan Markič

MOJE RAZMIŠLANJE

Zazrem se v zvezdnato nebo, v to neskončno prostranstvo, ki skriva v svojih nedrih neko skrivnostnost, nikoli dognano in razjasnjeno vprašanje o življenju in smrti.

Premikajoče se zvezde ponoči in valovanje oblakov podnevi vzbujajo v nas neko nepopisano občutje, neko skrivnostnost o biti na zemlji in neskončnost veselja nad nami. Ta skrivnostnost kroji naše usode, naša življenja, ki so lahko srečna in obratno, do konca nesrečna in žalostna. Človek ne more izbirati svoje usode, kajti ta mu je z rojstvom položena v zibelko. Tok valov ga premetava ob čeri in le redkim je dano, da jih vrtinec ne vsrka in potopi.

Tem srečnežem sonce sije milo, zvezde na nebu veselo skakljajo in vlivajo v dušo radost in veselje do življenja. A nesrečnim tudi svetlo sonce sije temno, zvezde ne svetijo z vsem svojim žarom, ampak skozi soj meglic oznanjajo neko praznino, nič kaj dobro obetajočega, prej zaskrbljeno in žalostno.

Tako se končuje življenje. Enim srečno, drugim nesrečno in žalostno. Ostaja pa vedno eno in isto vprašanje: »Zakaj mora biti tako?« Odgovora žal ni...

Zdenka Vidmar

predlogi stanovalcev in svojcev za lepše bivanje, pohvale, zahvale, ...

Spoštovani!

Slučajno sem ob obisku vašega doma dobila vaše glasilo. Z zanimanjem sem ga prebrala in bila prijetno presenečena nad zanimivo vsebino. Vse čestitke in pohvale vsem, ki glasilo ustvarjate.

Lep pozdrav prav vsem!

Brezje pri Tržiču, 8.3. 2010

Tonica Marin

Moja mama!

Marija Lindič je bila osem let oskrbovanka Doma Petra Uzarja. Svojo življenjsko pot je sklenila v 94. letu starosti 27. marca 2010. Za njeno res dobro počutje v domu se ob tej priliki zahvaljujem vsem in vsakomur, ki ji je namenil kakšno lepo besedo ali ji kakorkoli pomagal, predvsem pa gre zahvala celotnemu osebju doma za vso požrtvovalnost, nego in skrb.

Sin Edo z družino

JUBILANTI MED STANOVALCI IN ZAPOSLENIMI

Stanovalci, ki so med nami že 29 let:

- Rudi Wolf,
- Irena Mandič,
- Borut Vidmar,
- Frančiška Grebenšek.

Delavci, ki so 30 let zaposleni v domu:

- Marija Aljančič,
- Metka Brejc,
- Jožica Meglič,
- Tatjana Gosar,
- Franci Ajdovec.

Depo
908TRŽIČ-Društva,
POKLON jeseni
2010

KNJIŠNICA TRŽIČ

061

4003633,3

COBISS ©

